

สำหรับแผนพับ "การคุ้มครองเด็ก -- หน้าที่ของเราทุกคน"

การคุ้มครองเด็ก -- หน้าที่ของเราทุกคน

การเติบโตและพัฒนาการของเด็กต้องอาศัยความรักจากผู้ปกครองและผู้ดูแล ตลอดจนการดูแลและการอบรมปมนิสัยที่เหมาะสม หากความปลอดภัยหรือสุขภาพทางร่างกายและทางจิตใจ ถูกทำร้ายหรือถูกละเลยจากผู้ปกครองหรือผู้ดูแลจะส่งผลร้ายต่อเด็ก ผลกระทบเหล่านี้กลายเป็นการทำร้ายเด็กหนักหนามากกว่าโดนกระทำจากผู้อื่น ในทางกายภาพ เด็กที่ถูกทำร้าย/ถูกทารุณกรรมไม่เพียงจะต้องทนทุกข์จากการบาดเจ็บทางร่างกาย แต่ยังมีอันตรายต่อการทำงานของร่างกายและพัฒนาการทางสติปัญญาในระดับที่แตกต่างกันอีกด้วย ซึ่งในกรณีร้ายแรงอาจส่งผลถึงชีวิต จากการพูดคุยทางจิตวิทยาและเชิงสังคม ปัญหาจะเกิดขึ้นกับพฤติกรรม อารมณ์ การรับรู้ และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของเด็ก หากปัญหาเหล่านี้ไม่ได้รับการจัดการอย่างเหมาะสม อาจสร้างความบอบช้ำให้แก่เด็ก และอาจกระทบต่อการเลี้ยงดูและลักษณะการอบรมปมนิสัยเด็ก ซึ่งเป็นต้นเหตุของปัญหาที่อาจเกิดขึ้นกับคนรุ่นถัดไป

การปกป้องเด็กจากการทำร้ายและการทารุณกรรมไม่ใช่สิทธิของเด็กเท่านั้น แต่ยังเป็นความรับผิดชอบของผู้ปกครอง/ผู้คุ้มครอง ผู้ดูแลเด็กเหล่านั้น และสังคมอีกด้วย ไม่ว่าจะเป็นเด็กจะมีเพศ อายุ เชื้อชาติ ภาษา ศาสนา สถานะการพำนักอาศัย สุขภาพ สมองภาพ หรือพฤติกรรมใดก็ตาม ผู้ปกครองและทุกภาคส่วนควรสร้างความมั่นใจในความปลอดภัยทางร่างกายและทางจิตใจของเด็กเท่าที่ทำได้ ในการป้องกันการทารุณกรรมเด็ก

การทารุณกรรมเด็กคืออะไร

ในความหมายกว้าง ๆ การทารุณกรรมเด็กนิยามไว้ว่าเป็นการกระทำหรือการกระทำละเลยใด ๆ ที่เป็นอันตรายหรือบั่นทอนสุขภาพและพัฒนาการทางร่างกาย/ทางจิตใจของบุคคลที่อายุต่ำกว่า 18 ปี

การทารุณกรรมเด็กเป็นการกระทำผิดโดยบุคคลที่มีคุณลักษณะ (เช่น อายุ สถานภาพ ความรู้ รูปแบบองค์กร) อยู่ในสถานะที่มีอำนาจแตกต่างกันซึ่งทำให้เด็กมีความเสี่ยงสูง บุคคลเหล่านั้นรับผิดชอบในการเลี้ยงดูและการควบคุมดูแลเด็ก หรือรับบทบาทในการเลี้ยงดูและการควบคุมดูแลเด็ก เนื่องจากสถานะ/อัตลักษณ์ของบุคคลดังกล่าว ในกรณีการล่วงละเมิดทางเพศเด็ก จะนับรวมบุคคลอื่นที่อยู่ในฐานะที่มีอำนาจแตกต่างกันกับเด็ก บุคคลเหล่านี้คือผู้ที่อาจจะรู้จักหรือไม่รู้จักเด็ก ซึ่งเป็นได้ทั้งผู้ใหญ่หรือผู้เยาว์

ประเภทของการทำร้ายและการทารุณกรรม

(1) การทำร้าย/การทารุณกรรมทางร่างกาย

หมายถึงการทำให้เด็กได้รับบาดเจ็บหรือความเจ็บปวดทางร่างกายด้วยการใช้กำลังหรือวิธีอื่น (เช่น การต่อย การเตะ การตีด้วยวัตถุ การทำให้เด็กได้รับสารพิษ การทำให้ขาดอากาศหายใจ การทำให้เป็นแผลไหม้ การเขย่าทารก หรือการสร้างเรื่องว่าผู้อื่นมีอาการผิดปกติเพื่อเรียกร้องความสนใจ) โดยมีการรับรู้ชัดเจนหรือความสงสัยที่สมเหตุสมผลว่าการบาดเจ็บดังกล่าว ถูกกระทำได้รับความทุกข์โดยไม่ใชเหตุบังเอิญ

ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการทำร้าย/การทารุณกรรมทางร่างกายมีดังนี้

ตัวบ่งชี้ที่เป็นไปได้เกี่ยวกับการทำร้าย/การทารุณกรรมทางร่างกาย

ตัวบ่งชี้ทางร่างกาย

- รอยฟกช้ำ บาดแผลจากของมีคม รอยกัด แผลไหม้ แผลน้ำร้อนลวก กระดูกแตกหัก การบาดเจ็บภายใน หรือการบาดเจ็บอื่น ๆ ที่ไม่น่าเกิดขึ้นโดยบังเอิญ
- รอยที่มือ ข้อมือ ขา ข้อเท้า ท้อง และเอวที่บ่งบอกว่าเด็กอาจถูกมัด
- รอยฟกช้ำหรือการบาดเจ็บทั้งใหม่และเก่าที่บ่งบอกว่าเด็กอาจได้รับบาดเจ็บหลายครั้ง
- เด็กดูอึดโรยและอ่อนเพลียมาก หรือมีอาการผอมร่วงหรือภาวะซึมเศร้า

ตัวบ่งชี้ทางพฤติกรรม

- คำอธิบายสาเหตุ/ลำดับเหตุการณ์การบาดเจ็บของเด็กที่ระบุโดยผู้ปกครอง/ผู้ดูแล/เด็ก ไม่น่าเชื่อถือ/ขัดแย้ง หรือไม่สอดคล้องกับการบาดเจ็บที่ได้รับ
- ความบกพร่องหรือความล่าช้าในการขอคำแนะนำทางการแพทย์แก่เด็กที่บาดเจ็บ
- เสื้อผ้าที่เด็กสวมใส่เพื่อปกปิดร่างกายมีจำนวนมากเกินไป
- เด็กแสดง/เลียนแบบสถานการณ์การทำร้าย/การทารุณกรรมในการเล่นหรือพฤติกรรมในชีวิตประจำวัน

การบาดเจ็บต่อศีรษะจากการถูกระงับหรือทำทารุณ (ก่อนหน้านี้เรียกกันว่า "กลุ่มอาการทารกถูกเขย่า")

- การบาดเจ็บต่อศีรษะจากการถูกระงับหรือทำทารุณ (ก่อนหน้านี้เรียกกันว่า "กลุ่มอาการทารกถูกเขย่า") อธิบายการบาดเจ็บสาหัสที่เกิดขึ้นได้เมื่อทารกหรือเด็กเล็กถูกเขย่าอย่างรุนแรง หรือการเจ็บปวดจากการถูกของไม่มีคมกระทบโดยการตี การกระแทก การกระชากอย่างแรง ฯลฯ

- มีช่องว่างระหว่างเนื้อเยื่อสมองและกะโหลกมนุษย์ ซึ่งไม่เชื่อมติดกันสนิท เด็กอ่อนมีความเสี่ยงสูงเป็นพิเศษ เพราะสมองยังอ่อนและกล้ามเนื้อสำคัญยังไม่เจริญเติบโต การเขย่าทารกแรง ๆ ชั่วครู่ในไม่กี่วินาทีด้วยแรงที่เพิ่มขึ้น-ลดลงฉับพลัน หรือทำให้ได้รับแรงจากของไม่มีมวลล้วนเป็นสาเหตุให้สมองที่บอบบางของทารกเสียหาย ซึ่งส่งผลให้ได้รับบาดเจ็บสาหัส เช่น สมองถูกทำลายถาวร ตามอด ชัก หรือกระทั่งเสียชีวิต
- อาจเกิดขึ้นเมื่อผู้ดูแลแสดงปฏิกิริยาว่าความโกรธหรือหงุดหงิดเพื่อให้ทารกหยุดร้องไห้ แต่การเขย่าทารกจะสร้างผลตามมาที่รุนแรง จึงห้ามรับมือกับทารกโดยการใช้กำลัง
- สำหรับรายละเอียดเกี่ยวกับ การบาดเจ็บต่อศีรษะจากการถูกระงับทารกและการรับมือกับการร้องไห้ไม่หยุดของทารก กรุณาดูที่เว็บไซต์นี้ของกรมอนามัย: https://www.fhs.gov.hk/english/health_info/child/13041.html
- สำหรับแหล่งข้อมูลเสี่ยงและภาพเกี่ยวกับกลุ่มอาการทารกถูกเขย่า กรุณาดูที่เว็บไซต์นี้ของกรมอนามัย: https://www.fhs.gov.hk/tc_chi/multimed/000019.html (มีฉบับภาษาจีนกวางตุ้งเท่านั้น)
- หากคุณทราบหรือสงสัยว่าลูกน้อยของคุณถูกเขย่าอย่างหนักหรือรุนแรง พาลูกน้อยของคุณไปรับการตรวจร่างกายโดยทันทีที่โรงพยาบาลของสำนักงานกำกับดูแลโรงพยาบาล อย่าปกปิดเพราะความละอาย ความรู้สึกผิด หรือความกลัว คุณควรบอกความจริงแก่บุคลากรทางการแพทย์ และให้ลูกน้อยของคุณได้รับการรักษาอย่างเหมาะสมที่สุด

การลงโทษทางกายถือเป็นการทำร้าย/การทารุณกรรมทางร่างกายหรือไม่

- การลงโทษทางกายโดยทั่วไปหมายถึง การตีเด็กให้หลายจำเพื่อเปลี่ยนหรือควบคุมพฤติกรรมของเด็ก ในสถานการณ์ส่วนใหญ่ การที่ผู้ปกครอง/ผู้ดูแลลงโทษทางกายกับเด็กเป็นการอบรมบ่มนิสัย โดยไม่มีเจตนาทำร้ายเด็ก อย่างไรก็ตาม การลงโทษทางกายไม่ใช่วิธีที่เหมาะสมหรือได้ผลในการอบรมบ่มนิสัยเด็ก เมื่อผู้ปกครอง/ผู้ดูแลอารมณ์เสีย การลงโทษอาจบานปลายหรือมากเกินไป จนกลับกลายเป็นช่องทางระบายอารมณ์ นี่ไม่ใช่แค่ผิดวัตถุประสงค์ในการอบรมบ่มนิสัยเด็ก แต่ยังก่อให้เกิดผลตามมาที่ไม่พึงประสงค์ นอกจากสร้างบาดแผลทางร่างกายให้แก่เด็กแล้ว การลงโทษทางกายจะส่งผลต่อพัฒนาการทางจิตใจของเด็กด้วย เช่น เสียความภาคภูมิใจในตนเอง หรือชักนำให้เด็กมีแนวโน้มใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหา เหนือสิ่งอื่นใด จะส่งผลร้ายต่อความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับเด็กด้วยเช่นกัน
- กรณีการทำร้าย/การทารุณกรรมทางร่างกายหลาย ๆ ครั้งเกิดจากการลงโทษทางกายโดยผู้ปกครองของเด็ก ไม่มีมาตรฐานแน่นอนที่นิยามว่าการลงโทษทางกายลักษณะใดที่บัญญัติเป็นการทำร้าย/การทารุณกรรมทางร่างกาย บุคลากรควรประเมินข้อดีของแต่ละกรณี การพิจารณาเบื้องต้นคือการทำร้ายและผลกระทบที่เป็นไปได้ที่เกิดขึ้นต่อสุขภาพและพัฒนาการทางร่างกาย/ทางจิตใจของเด็กในทางพฤติกรรมมากกว่าว่าผู้ปกครอง/ผู้ดูแลมีเจตนาทำร้ายเด็ก

หรือไม่

เด็กที่ถูกทำร้าย/ถูกทารุณกรรมทางร่างกายจะมีผลกระทบใด

- เด็กที่ถูกทำร้าย/ถูกทารุณกรรมทางร่างกายไม่เพียงจะต้องทนทุกข์จากบาดแผลและความเจ็บปวดในใจ แต่ยังมีอันตรายต่อการทำงานของร่างกายและพัฒนาการทางสติปัญญาในระดับที่แตกต่างกันอีกด้วย ซึ่งในกรณีร้ายแรงอาจส่งผลถึงชีวิต
- นอกจากนี้ ปัญหาจะเกิดขึ้นกับพฤติกรรม อารมณ์ การรับรู้ และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของเด็ก หากปัญหาเหล่านี้ไม่ได้รับการจัดการอย่างเหมาะสม จะส่งผลต่อการเติบโตของเด็กตลอดจนสร้างความบอบช้ำ ปัญหาดังกล่าวอาจส่งผลต่อการเลี้ยงดูและลักษณะการอบรมบ่มนิสัยเด็ก ที่เป็นต้นเหตุของปัญหาที่อาจเกิดขึ้นกับคนรุ่นถัดไป

(2) การล่วงละเมิดทางเพศ

- หมายถึงการบังคับหรือการล่อลวงเด็กให้ร่วมการกระทำทางเพศใด ๆ เพื่อการแสวงหาประโยชน์หรือการล่วงละเมิดทางเพศ และเด็กไม่ยินยอม หรือไม่เข้าใจต้องแท้ หรือไม่รู้เรื่องการกระทำทางเพศที่เกิดขึ้นกับตนเอง เนื่องจากความไม่เจริญเต็มวัยด้านจิตใจ
- การกระทำทางเพศนี้ประกอบด้วยพฤติกรรมที่มีหรือไม่มีสัมผัสร่างกายเด็กโดยตรง (เช่น การข่มขืน การร่วมเพศทางปาก การล่อลวงเด็กเพื่อให้บุคคลอื่นสำเร็จความใคร่/การเปิดเผยอวัยวะเพศของเด็ก การผลิตสื่อลามกอนาจาร ฯลฯ)
- การล่วงละเมิดทางเพศประกอบด้วยการเล่นขี้ขี้เด็กด้วยสิ่งตอบแทนหรือวิธีการอื่น ๆ นอกจากนี้รวมถึงการสร้างความสัมพันธ์โดยจงใจ และ/หรือการเชื่อมโยงทางอารมณ์กับเด็กด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้เด็กไว้วางใจโดยมีเจตนาที่จะล่วงละเมิดทางเพศเด็ก (เช่น การติดต่อสื่อสารกับเด็กผ่านโทรศัพท์มือถือหรืออินเทอร์เน็ต)
- กิจกรรมทางเพศโดยสมยอมระหว่างเยาวชนกับบุคคลอื่น อาจเกี่ยวข้องกับ การแสวงหาประโยชน์ทางเพศโดยบุคคลที่มีคุณลักษณะอยู่ในฐานะที่มีอำนาจต่อเยาวชน

ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศมีดังนี้

เรื่องเท็จเทียบกับเรื่องจริงเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศ

เรื่องเท็จ

- ลักษณะการล่วงละเมิดทางเพศคือการข่มขืน
- การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเครือญาติ

เรื่องจริง

- นอกเหนือจากพฤติกรรมน่ารังเกียจเหล่านี้ การกระทำบางอย่างโดยไม่มีการสัมผัสร่างกาย เช่น การแสดงลามกอนาจาร การล่อลวงเด็กเพื่อให้บุคคลอื่นสำเร็จความใคร่/การเปิดเผยอวัยวะเพศของเด็ก หรือแสดงท่าทางลามก

<p>การกระทำอนาจาร</p>	<p>อนาจาร/ตุ๊กกิจกรรมทางเพศของผู้อื่น/ภาพยนตร์ วิดีโอ หรือสิ่งพิมพ์ลามก ฯลฯ การผลิตสื่อลามก ฯลฯ</p> <p>เป็นการกระทำด้านการล่วงละเมิดทางเพศเช่นกัน</p> <p>การล่วงละเมิดทางเพศยังรวมไปถึงการสร้างความสัมพันธ์ โดยจงใจ/การเชื่อมโยงทางอารมณ์กับเด็กด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้เด็กไว้วางใจโดยมีเจตนาที่จะล่วงละเมิดทางเพศเด็ก (เช่น ติดต่อบทสนทนาหรือสื่อผ่านโทรศัพท์มือถือหรืออินเทอร์เน็ต)</p> <p>แม้แต่กับกิจกรรมทางเพศโดยสมยอมระหว่างเยาวชนกับ บุคคลอื่นก็อาจถือเป็นการล่วงละเมิดทางเพศเช่นกัน</p> <p>หากเกี่ยวข้องกับการแสวงหาประโยชน์ทางเพศโดยบุคคลที่มีลักษณะอยู่ในฐานะที่มีอำนาจต่อเยาวชน</p>
<p>☒ เด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยคนแปลกหน้าเท่านั้น</p>	<p>☒ ในกรณีส่วนใหญ่ผู้กระทำผิดรู้จักเด็ก พวกเขาเป็นบุคคลที่มีอำนาจที่เด็กไว้วางใจและรัก</p> <p>ทั้งยังอาจเป็นได้แม่แต่ญาติของเด็ก</p> <p>ผู้กระทำผิดมักจะทำให้เด็กยอมมีเพศสัมพันธ์หรือร่วมเพศด้วยการเกลี้ยกล่อม สิ่งตอบแทน เล่ห์เหลี่ยมหรือแม้แต่การบีบบังคับ</p>
<p>☒ เด็กผู้หญิงเท่านั้นที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ</p>	<p>☒ เด็กผู้ชายก็ตกเป็นเหยื่อการล่วงละเมิดทางเพศได้เช่นกัน โดยผู้กระทำผิดเพศเดียวกันหรือเพศตรงข้าม</p>
<p>ตัวบ่งชี้ที่เป็นไปได้เกี่ยวกับ การล่วงละเมิดทางเพศ</p> <p>เด็กส่วนใหญ่ที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศไม่สามารถ ไม่เต็มใจ หรือกลัวที่จะเปิดเผยประสบการณ์ การถูกล่วงละเมิดของตนเอง พวกเขาอาจถูกโน้มน้าวหรือขู่ขู่โดยผู้กระทำผิดว่าต้องไม่บอกใครเกี่ยวกับเรื่องนี้ เด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศอาจมีการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรม อารมณ์ หรือร่างกาย ผู้ใหญ่ต้องตระหนักถึงตัวบ่งชี้ต่อไปนี้ของเด็ก</p>	
<p><u>ตัวบ่งชี้ทางร่างกาย</u></p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ การบ่นเกี่ยวกับการเจ็บปวด การบวม หรืออาการคันบริเวณอวัยวะเพศ ➤ การควบคุมการขับถ่ายอุจจาระและปัสสาวะไม่ได้ แม้ว่าฝึกเข้าห้องน้ำแล้ว ➤ การติดเชื้ในทางเดินปัสสาวะซ้ำ ๆ ➤ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ➤ การตั้งครรภ์ 	

ตัวบ่งชี้ทางพฤติกรรม

- การรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมเรื่องเพศหรือทางเพศที่เกินความคาดคิดสำหรับวัยของเด็ก
- เด็กแสดงความสนใจเป็นพิเศษเกี่ยวกับอวัยวะของผู้ใหญ่ หรือสัมผัสอวัยวะที่ไวต่อความรู้สึกซ้ำ ๆ
- เด็กแสดง/เลียนแบบสถานการณ์การล่วงละเมิดทางเพศในการเล่นหรือพฤติกรรมในชีวิตประจำวัน
- เด็กที่โตแล้วซึ่งนอนเตียงเดียวกับพ่อแม่เพศตรงข้ามกับตนเองจนติดเป็นนิสัย
- เด็กที่มีความสามารถในการดูแลตนเองอย่างเพียงพอ ซึ่งผู้ดูแลมักเอาใจใส่เรื่องสุขอนามัย/การดูแลส่วนบุคคลของเด็กคนดังกล่าว (เช่น การอาบน้ำ การทำความสะอาดหลังเข้าห้องน้ำ การเปลี่ยนเสื้อผ้า ฯลฯ)
- การสำเร็จความใคร่มากเกินไป
- กลัวสุดขีดเมื่อโดนทิ้งให้อยู่ลำพัง ไม่ยอมสบตาผู้อื่น
- ต่อต้านอย่างยั้งในการอยู่ที่ใดที่หนึ่งกับใครบางคน/เพศที่เฉพาะเจาะจง/บุคคลที่มีบุคลิกลักษณะบางอย่าง
- ฝันร้าย นอนหลับหลับสั่นเทา หรือนอนไม่หลับบ่อยครั้ง
- ซึมเศร้า รู้สึกด้อยคุณค่า และแม้แต่ทำร้ายตัวเอง หรือมีแนวโน้มฆ่าตัวตาย
- ปัญหาพฤติกรรม (เช่น อยู่นิ่งเฉย/ขี้กลัว/ขี้แค้น วิตกกังวล การทำร้ายตัวเอง การหนีออกจากบ้าน การฆ่าตัวตาย ความสับสน การติดสุรา และการติดสารเสพติด)

ตัวบ่งชี้ข้างต้นใช้สำหรับการอ้างอิงเท่านั้น หากพบตัวบ่งชี้ใด ๆ ข้างต้นแนะนำให้ดำเนินการสำรวจเพิ่มเติม

ฉันทควรทำอะไรหากฉันสงสัยว่าเด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศ

ควรทำ

- ✓ วางตัวอย่างสุขุมและไว้ใจได้
- ✓ พูดคุยกับเด็กในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย
- ✓ สนับสนุนให้เด็กเปิดเผยสิ่งที่เกิดขึ้น เพื่อให้เข้าใจสถานการณ์
- ✓ ยืนยันกับเด็กว่าคุณเข้าใจความรู้สึกและจะจัดการปัญหาอย่างจริงจัง
- ✓ ยืนยันกับเด็กที่กำลังทำสิ่งที่ถูกต้องในการเปิดเผยเหตุการณ์การล่วงละเมิดทางเพศ
- ✓ ให้เด็กรู้ว่าการล่วงละเมิดทางเพศเป็นเรื่องผิดและไม่ควรเก็บเป็นความลับ

ไม่ควรทำ

- ✗ ร้อนใจเกินไป มีกิริยาท่าทางเอนเอียง/เคลือบแคลงสงสัย
- ✗ ให้ข้อคิดเห็นเชิงตัดสิน
- ✗ ถามคำถามสมมติหรือคำถามชักนำ
- ✗ ไม่แยแส/เฉยชา

- ✓ ให้เด็กรู้ว่าไม่ใช่ความผิดของตนเอง
ที่ถูกทารุณทางเพศ

หากเด็กเปิดเผยการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

ควรทำ

- ✓ ขอความช่วยเหลือ
จากผู้เชี่ยวชาญโดยทันที
เช่น นักสังคมสงเคราะห์
ตำรวจ หรือแพทย์ ฯลฯ

ไม่ควรทำ

- ✗ ว่ากล่าวหรือตำหนิผู้ทำความผิดต่อหน้า
เด็ก ขอให้เด็กปกปิดเหตุการณ์เพราะกลัว
ผลที่ตามมาของการเปิดเผย
- ✗ ตำหนิเด็กว่าให้ทำ/
ยอมให้คนอื่นร่วมเพศกับตนเอง
- ✗ ใต้ถามสิ่งที่เด็กพูด

ในกรณีที่สูงสัย

- ✓ คุณสามารถขอความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญ เช่น นักสังคมสงเคราะห์ ตำรวจ
หรือแพทย์ ฯลฯ

ป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศได้อย่างไร

- ให้เด็กทำความเข้าใจเรื่องต่อไปนี้
  - ผู้กระทำผิดอาจเป็นคนแปลกหน้าหรือคนที่เด็กรู้จัก
  - อวัยวะบางอย่าง เช่น หน้าอก อวัยวะเพศ ฯลฯ เป็นของสงวน ห้ามคนอื่นแตะต้อง
  - เด็กเป็นเจ้าของร่างกายของตนเอง ซึ่งมีสิทธิ์ปฏิเสธการขอสัมผัสในทางไม่ดี
หรือมุงร้ายของคนอื่น (รวมถึงพ่อแม่และญาติ)
  - เด็กสามารถปฏิเสธโดยใช้หลายวิธี เช่น สายหัว บอกว่า "ไม่" อย่างหนักแน่น กรีดร้อง
วิ่งหนี ฯลฯ หรือขอความช่วยเหลือจากคนอื่นโดยทันที
  - การล่วงละเมิดทางเพศเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสมและไม่ควรเก็บไว้เป็นความลับ
- สนับสนุนให้เด็กขอความช่วยเหลือโดยบอกผู้ใหญ่ที่เด็กไว้วางใจเกี่ยวกับประสบการณ์
การล่วงละเมิดทางเพศหรือการแตะเนื้อต้องตัวอย่างลับ ๆ ที่รบกวนจิตใจพวกเขา
  - แม้ว่าผู้ใหญ่คนดังกล่าวไม่เชื่อ เด็กก็ควรบอกผู้ใหญ่คนอื่น ๆ ที่ไว้วางใจจนกว่า
จะมีคนเชื่อและช่วยเหลือตนเอง
- อย่าบิบบังคับหรือส่งเสริมให้เด็กกอดหรือจูบญาติ ๆ อย่างไม่ตั้งใจ ให้เด็กรับรู้
เรื่องการเว้นระยะห่างทางสังคมกับผู้อื่น
- ผู้กระทำผิดมักจำเป็นต้องใช้แรงบังคับเพื่อให้เด็กยอมในกิจกรรมทางเพศ พวกเขาจะชักจูง
ให้เด็กทำกิจกรรมทางเพศโดยใช้ประโยชน์จากความไว้วางใจของเด็กและการไว้เนื้อ
เชื่อใจคนอื่น ผู้ปกครองควรดูแลบุตรหลานของตนเองเพื่อให้แน่ใจถึงความพึงพอใจทางอารมณ์
และหมั่นจับตามองคนรู้จักเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดฉวยโอกาสกับเด็ก
- ผู้ปกครองควรปฏิบัติต่อร่างกายของบุตรหลานอย่างเคารพและใส่ใจ

บุตรหลานจึงจะสามารถเรียนรู้และขอให้คนอื่นเคารพร่างกายของตนในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน

- สื่อสารกับเด็กและสนับสนุนให้ถามคำถามหรือบอกเล่าประสบการณ์ อธิบายให้ฟังว่าควรบอกคุณหรือผู้ใหญ่คนอื่นที่เชื่อถือได้ หากเด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศ

(3) การละเลย

หมายถึงการขาดการเอาใจใส่ด้านความจำเป็นพื้นฐานของเด็กในลักษณะที่รุนแรงหรือเกิดขึ้นซ้ำ ๆ ซึ่งเป็นอันตรายหรือบั่นทอนสุขภาพหรือพัฒนาการของเด็ก

การละเลยอาจเกิดขึ้นในลักษณะต่อไปนี้

- (ก) ทางร่างกาย (ประกอบด้วยความบกพร่องในการจัดหาอาหาร/เสื้อผ้า/ที่อยู่อาศัยที่จำเป็น ความบกพร่องในการป้องกันการบาดเจ็บ/ความทุกข์ทางร่างกาย การขาดการควบคุมดูแลที่เหมาะสม การปล่อยเด็กทิ้งไว้โดยไม่มีคนดูแล การจัดเก็บยาอันตรายอย่างไม่เหมาะสมอันส่งผลให้เด็กกลืนกินโดยไม่ตั้งใจ หรือการปล่อยให้เด็กอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีการใช้ยาอันส่งผลให้เด็กสุดตมยาอันตราย) หรือ
- (ข) ทางการแพทย์ (ประกอบด้วยความบกพร่องในการจัดการดูแลทางการแพทย์ หรือสุขภาพจิตที่เหมาะสมสำหรับเด็ก) หรือ
- (ค) ทางการศึกษา (ประกอบด้วยความบกพร่องในการให้การศึกษาหรือเพิกเฉย ความจำเป็นทางศึกษา/การฝึกฝนที่เกิดขึ้นจากความทุพพลภาพของเด็ก)

ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการละเลยมีดังนี้

สำหรับพัฒนาการที่ดีต่อสุขภาพของเด็ก ความจำเป็นพื้นฐานต่อไปนี้ต้องได้รับการตอบสนอง

- **อาหาร**

อาหารที่สมดุลและมีโภชนาการเหมาะสมกับพัฒนาการตามวัยและทางร่างกายของเด็ก รวมถึงพฤติกรรมกินที่ดีมีส่วนช่วยด้านพัฒนาการทางร่างกายที่เหมาะสมของเด็ก

- **สุขอนามัยและการรักษาความสะอาดส่วนบุคคล**

สภาพแวดล้อมของบ้านที่เป็นระเบียบเรียบร้อย เสื้อผ้าที่สะอาดสะอาด เครื่องนุ่งห่มที่เพียงพอ/เหมาะสมสำหรับสภาพอากาศที่หลากหลาย และการดูแลทางการแพทย์ หรือสุขภาพจิตที่จำเป็น คือสิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับพัฒนาการด้านสุขภาพของเด็ก

- **ความปลอดภัยในบ้าน**

ในการป้องกันอุบัติเหตุ ไม่ควรปล่อยเด็กทิ้งไว้โดยไม่มีคนดูแลที่บ้าน และควรสร้างความมั่นใจในสภาพแวดล้อมความปลอดภัยในบ้าน สิ่งของอันตราย/ยาสามัญประจำบ้าน ควรอยู่ในที่ที่เหมาะสม เพื่อป้องกันไม่ให้เด็กได้รับอันตรายจากของเหล่านี้

- **การนอนหลับพักผ่อน**

การจัดหาสภาพแวดล้อมการนอนหลับที่สงบและสบาย และการส่งเสริมพฤติกรรม
การนอนหลับที่ดีจะช่วยให้มั่นใจว่าเด็กพักผ่อนเพียงพอตามความจำเป็น

- **การศึกษา**

การให้การศึกษาจะเอื้อต่อพัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็ก เด็กที่จำเป็นต้องได้รับ
การดูแล/การศึกษาเป็นพิเศษควรจัดให้มีการประเมิน การศึกษา หรือการฝึกฝนที่เหมาะสม

ตัวบ่งชี้ที่เป็นไปได้เกี่ยวกับการละเลย

- ในทางกายภาพ เด็กอาจแสดงให้เห็นภาวะขาดสารอาหาร การมีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์
และสัญญาณของพัฒนาการทางร่างกายที่ล่าช้า
- เด็กทารก/เด็กก่อนวัยเรียนถูกปล่อยทิ้งไว้ที่บ้านโดยไม่มีคนดูแล
- การขาดเรียนบ่อยครั้ง/การออกจากโรงเรียนโดยไม่มีเหตุผล หรือการขาดการติดต่อกะทันหัน
- ปัญหาทางร่างกายหรือความจำเป็นทางการแพทย์/ทันตกรรมที่ไม่ได้รับการดูแล
- ลักษณะภายนอกและเสื้อผ้าที่เปรอะเปื้อนหรือมอมแมม
- การบ่นว่าหิวอยู่เรื่อย ๆ การขอหรือการขโมยอาหาร
- ไม่มีผู้ใหญ่หรือผู้ดูแลที่เหมาะสมที่บ้าน
- การได้รับสารพิษ/การกลืนกินยาอันตรายหรือสารที่เป็นอันตรายโดยไม่ตั้งใจ
- ทารก/เด็กที่เสี่ยงต่อการอยู่ในสถานที่ซึ่งมียาอันตรายที่ต้องสงสัยหรืออุปกรณ์ในการใช้ยา

ตัวบ่งชี้ที่เป็นไปได้เกี่ยวกับผู้ปกครอง/ผู้ดูแลที่สัมพันธ์กับการละเลย

- ปฏิเสธซ้ำ ๆ ไม่ให้ผู้อื่นเข้าใกล้เด็ก หรือการห้ามเด็กไม่ให้สื่อสารกับบุคคลากรโดยตรง
- ปล่อยให้เด็กขาดเรียนติดต่อกัน หรือการห้ามไม่ให้เด็กได้รับการศึกษาโดยไม่มีเหตุอันควร
- ห้ามไม่ให้เด็กเข้ารับการติดตามหรือการตรวจสอบสุขภาพ/ทางการแพทย์โดยไม่มีเหตุอันควร
- ไม่ขอสูติบัตร/เอกสารยืนยันตัวตนของเด็กโดยไม่มีเหตุอันควร
- ใช้ยาอันตรายที่ต้องสงสัยต่อหน้าเด็ก

(4) การทำร้าย/การทารุณกรรมทางจิตใจ

หมายถึงลักษณะพฤติกรรมและ/หรือปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ ระหว่างผู้ดูแลกับเด็ก หรือ
เหตุการณ์ร้ายแรงที่เป็นอันตรายหรือบั่นทอนสุขภาพทางร่างกายและทางจิตใจของเด็ก
(รวมถึงพัฒนาการทางอารมณ์ ทางสติปัญญา ทางสังคม และทางร่างกาย)

ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการทำร้าย/การทารุณกรรมทางจิตใจมีดังนี้

การทำร้าย/การทารุณกรรมทางจิตใจสามารถสรุปได้ตามพฤติกรรมดังต่อไปนี้

การปฏิเสธ การแยกตัว และการดูหมิ่น

การละเลยความต้องการด้านอารมณ์ของเด็ก และการไม่มีอารมณ์ความรู้สึกร่วมในการสื่อสารด้วยการกีดกันเด็กจากชีวิตทางสังคมตามปกติ (เช่น ตั้งข้อจำกัดหรือข้อบังคับที่ไม่สมเหตุผลในการมีปฏิสัมพันธ์กับคนในครอบครัว เพื่อน หรือคนอื่นในสังคม) ตีเตียนเด็กอย่างเกรี้ยวกราดเสมอ ดูด่าเด็กอย่างไม่มีเหตุผล ทำให้เด็กขยาดหน้าในที่สาธารณะล้อเลียนเด็ก และไม่ไต่ต่อนเด็ก ลดคุณค่าส่วนบุคคลในตัวเด็ก

การขู่เข็ญ

การใช้ถ้อยคำขู่เข็ญและการอบรมป่มนิสยเด็กอย่างเกรี้ยวกราด การทำให้เด็กรู้สึกกลัวและหวาดระแวงอย่างมากว่าความปลอดภัยของตนเองถูกคุกคามอย่างต่อเนื่อง (เช่น ขู่ว่าจะทอดทิ้ง/ปล่อยเด็กไว้ในสถานการณ์อันตรายหรือนำหวาดกลัว ตั้งความคาดหวังที่เข้มงวดหรือเกินจริงพร้อมทั้งขู่ว่าจะทำร้าย หรือทำอันตรายหากเด็กไม่ทำตาม)

การทำให้เข้าใจผิด

การสื่อสารอย่างไม่เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็ก (เช่น การคาดหวังว่าต้องเก่งตั้งแต่ยังเด็ก การที่เด็กต้องทำหน้าที่แทนบิดามารดา การทำให้เด็กไม่รู้จักรักโต) การขัดขวางการเข้าสังคม และพัฒนาการทางสังคมของเด็กภายในสภาพแวดล้อมของเด็ก โดยการปลูกฝังความคิด และแนวคิดที่ไม่เหมาะสม/ผิดปกติ (เช่น บีบบังคับให้เด็กยอมจำนนต่อพฤติกรรมการเลี้ยงดู ที่มีอำนาจเหนือเป็นพิเศษ เจ้ากี้เจ้าการหรือจู้จี้จุกจิกกับชีวิตเด็กซึ่งทำให้เด็กมีความคิดเกี่ยวกับ ผิดชอบชั่วดีผิดเพี้ยนไป ชักจูงให้รู้สึกผิด หรือปมเพาะความวิตกกังวล)

ตัวบ่งชี้ที่เป็นไปได้เกี่ยวกับการทำร้าย/การทารุณกรรมทางจิตใจ

- ในทางกายภาพ เด็กมีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์หรือซีโรค พัฒนาการช้า เจ็บป่วย จากโรคการกินผิดปกติ ความรู้สึกไม่สบายหรืออาการทางกายภาพที่เกิดจากความผิดปกติทางจิตใจหรืออารมณ์ (เช่น ปวดหัว ปวดท้อง ท้องเสีย อาเจียน ภูมิแพ้ผิวหนัง ฯลฯ)
- ในทางพฤติกรรม เด็กอาจต่อต้านการติดต่อกับผู้อื่นและโลกภายนอก แสดงอาการ วิตกกังวล (เช่น กัดเล็บ ดึงผม ดุดันหัวแม่มือ โขกศีรษะ และโยกตัวจนเป็นนิสัย ฯลฯ) การปัสสาวะรดที่นอน มีแนวโน้มทำร้ายตัวเอง

ตัวบ่งชี้ที่เป็นไปได้เกี่ยวกับผู้ปกครอง/ผู้ดูแลที่สัมพันธ์กับการทำร้าย/การทารุณกรรมทางจิตใจ

- การไม่สนใจหรือไม่แยแสต่อเด็ก มักจะปล่อยเด็กคนเดียวให้โดดเดี่ยว และ ทอดทิ้งหรือขู่เข็ญรุนแรง ดูด่าอยู่เสมอ หรือทำให้เด็กขยาดหน้าบ่อยครั้ง
- บ่อยครั้งที่เด็กต้องแบกรับความรับผิดชอบของผู้ใหญ่ซึ่งไม่สมกับวัยของเด็ก การห้ามปราม เด็กไม่ให้แสดงความคิดเห็น ความรู้สึก และความประสงค์ การสนับสนุนพฤติกรรมเบี่ยงเบน หรือพฤติกรรมอาชญากรรม

- การลงโทษอย่างวิบัติการ พฤติกรรมที่คาดเดาไม่ได้
- กล่าวยุติคนอื่นซ้ำแล้วซ้ำเล่าเกี่ยวกับการทำร้าย/การทารุณกรรมโดยไม่มีหลักฐานตามข้อเท็จจริง ทำให้เด็กต้องดำเนินกระบวนการตรวจสอบซ้ำโดยไม่จำเป็น

การปกป้องความปลอดภัยทางร่างกายและทางจิตใจของเด็ก

เด็กต้องได้รับความรักและการเห็นคุณค่า เพื่อให้เติบโตและมีพัฒนาการอย่างปลอดภัยและสมบูรณ์แข็งแรงในด้านร่างกาย จิตใจ และสังคม ในขณะที่เดียวกัน เด็กก็จำเป็นต้องเรียนรู้การดูแลตัวเองและรับมือกับชีวิตประจำวัน เด็กควรมีโอกาสแสดงมุมมองของตนเอง สร้างภาพลักษณ์และความมั่นใจในตัวเองในทางที่ดี รู้สึกมีตัวตน และพัฒนาความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล

เพื่อให้แน่ใจว่าพัฒนาการด้านสุขภาพร่างกายและจิตใจของเด็กเป็นปกติ ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลควรมีการดูแล สนับสนุน และส่งเสริมเด็กอย่างเพียงพอ การเล่น การสื่อสาร และการสัมผัสทางร่างกายที่เหมาะสมก็สำคัญเช่นกัน เมื่อเด็กทำผิดพลาดไป ผู้ปกครองควรสั่งสอนและชี้แนะด้วยความอดทน นี่เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อพัฒนาการของเด็กด้านความมั่นใจในตนเอง การคุมอารมณ์ ความยืดหยุ่น รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในแง่ดีและไว้วางใจในอนาคต

เราทำอะไรได้บ้างเพื่อช่วยเด็กที่ถูกทำร้าย/ถูกทารุณกรรมและผู้กระทำผิด

- เมื่อสงสัยว่าความปลอดภัยทางร่างกายและทางจิตใจของเด็กถูกคุกคามหรือถูกทำร้าย ต้องจริงจังในการสำรวจตรวจค้นสถานการณ์และขอความช่วยเหลือโดยเร็วที่สุด
- เด็กที่ถูกทำร้าย/ถูกทารุณกรรมอาจกังวลเกี่ยวกับผลที่ตามมาจากการเปิดเผยเหตุการณ์ เด็กชนกลุ่มน้อยบางคนอาจดูเหมือนว่าเก็บเนื้อเก็บตัว หรือต่อต้านการเปิดเผยเหตุการณ์เพราะได้รับอิทธิพลจากภูมิหลังทางวัฒนธรรม หากเด็กแสดงความกังวลหรือความวิตกใด ๆ ควรทำความเข้าใจความรู้สึกของเด็ก และให้ความช่วยเหลือเด็กเท่าที่ทำได้ เพื่อบรรเทาความกังวล นอกจากนี้ เด็กควรได้รับการสนับสนุนให้เปิดเผยเหตุการณ์โดยช่วยให้เด็กเข้าใจความสำคัญของการเปิดเผยเพื่อป้องกันไม่ให้เด็กโดนทำร้ายมากไปกว่านี้
- ผู้กระทำผิดย่อมไม่ตระหนักว่าพฤติกรรมของตนเองอาจมีปัญหา แม้ว่าผู้กระทำผิดรับรู้ถึงปัญหา แต่ก็มักจะไม่สามารถควบคุมได้หรืออาจไม่ขอความช่วยเหลืออย่างจริงจัง ผู้ที่ทราบเรื่องอาจสนับสนุนให้ขอความช่วยเหลือโดยเร็วที่สุด
- บุคคลหรือครอบครัวใดก็ตามที่มีปัญหาใหญ่หรือปัญหาเล็กน้อย การทำร้าย/การทารุณกรรมเด็กอาจสื่อแววจึงถึงปัญหาส่วนบุคคลหรือปัญหาครอบครัว การทราบว่าคุณมีความยากลำบากมีทางออกเสมอ เด็กที่ถูกทำร้าย/ถูกทารุณกรรมและผู้กระทำผิดจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญไม่ต่างกันเพื่อรับมือกับความยากลำบากที่เผชิญ
- หวังว่าทุกคนที่ใส่ใจพัฒนาการของเด็กจะสามารถสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับกรณีหรือกรณีเกี่ยวกับปัญหาการทำร้าย/การทารุณกรรมเด็ก และเยียวยาผลกระทบร้ายแรงและ

Thai August 2020

ในวงกว้างของปัญหาดังกล่าว

- หากพบว่าเด็กถูกทำร้าย/ถูกระงับทำทารุณกรรม กรุณาติดต่อองค์กรที่เกี่ยวข้องหรือสายด่วนกรมสวัสดิการสังคม (โทรศัพท์: 2343 2255) หรือหน่วยบริการปกป้องครอบครัวและเด็กในเขตการปกครองที่เกี่ยวข้องโดยเร็วที่สุด

สำหรับการติดต่อหน่วยบริการปกป้องครอบครัวและเด็ก

https://www.swd.gov.hk/en/index/site_pubsvc/page_family/sub_listofserv/id_familyandc/